

CARLES SÀEZ I CARME CASALS | Arquitectes

“L'exposició vol arribar al gran públic, no especialitzat en arquitectura”

La Carme Casals (les Borges Blanques, 1959) i el Carles Sàez (Lleida, 1955) exposen aquests dies al vestibul del COAC de Lleida *La Taula de l'Arquitecte*. S'hi mostren 15 treballs que han fet des del seu estudi, per donar a conèixer aquesta professió, la tasca de la qual molt sovint és força desconeguda per al gran públic. El Carles ens ho explica i ens convida a visitar-la. Fins el 20 de març.

L'exposició consta de 15 actuacions que heu fet?

Sí. Hem intentat que sigui una mostra ben diversa, per palesar com l'arquitectura pot respondre a cada problema que se li planteja, depenent de la temàtica i el seu context.

Posi'm un exemple.

La darrera, de l'any passat: la cobertura d'unes voltes dins d'un molí d'oli que hi ha al mateix casc urbà de les Borges Blanques. Les vam descobrir i vam modificar el projecte, protegint les voltes i fent-les visibles, des de dins i des de fora, com un hivernacle.

És aquesta creativitat i capacitat d'adaptació de l'arquitectura la que voleu posar en valor?

Sí, en funció del context. En arquitectura, com en qualsevol altra feina, s'ha de saber destriar el gra de la palla, prioritzar. En l'exemple anterior es va considerar més important que es veiessin els espais constructius, malgrat es perdés una mica d'es-

pai públic. El resultat va ser funcional i cultural, alhora. El que creiem que ha de ser la tasca de l'arquitectura.

Les eines tècniques han canviat molt.

Sí. Molt sovint, la difusió de l'arquitectura sol ser molt endogàmica, ens la fem dins del nostre col·lectiu. Amb aquesta exposició volem arribar al

gran públic, no especialitzat, fugint d'un esperit pretencios de la nostra feina. D'aquí el format: les obres, els plànols, les fotos, no estan penjades a la paret, sinó que estan sobre una taula, el lloc on treballem: la taula de l'arquitecte.

Hi ha un panell inicial on reflexioneu sobre arquitectura.

COAC

Exacte, i pel que té de reflexió, ho té de subjectiu, la qual cosa farà que l'exposició sigui més interessant: els nostres col·legues discreparan i això sempre és sa (somriu). Cadascú té la seva pròpia visió de la jugada. I la vessant etnològica: queda palesa l'evolució de les tècniques de fa uns anys, amb tiralínies, fins a l'actualitat, amb sofisticats programes d'ordinador.

Que les dimensions de l'obra siguin grans no vol dir, necessàriament, que sigui més difícil de resoldre.

No. A l'exposició hi ha l'arranjament d'unes golfes. S'havia de reutilitzar un espai petit, de manera econòmica. Això et fa pensar molt...

Reflexionem sobre el nostre concepte d'arquitectura, que per força és subjectiu. Una mica de polèmica és sana

